

Blind Guardian

Recenze – Live, Ketsch & Hirschau, Německo (19. + 20.04.1997)

Traveler in time

aneb jak japonský fanoušek neváhá a letí na dvě akce až z Orientu. Také v Japonsku je pár tvrděáků fandů do Blind Guardian, a že jsme už jejich návštěvu párkrát zažili, o tom se teď budete moci přesvědčit sami. Akiko patří k nejstarším a nejsympatičtějším fanouškům, které jsme v Japonsku poznali a on je tím, kdo je zodpovědný za dost komixů. Potom, co se dostavili, sice opožděně, ale přece, už na obě naše německá turné, i teď jsme se na našich posledních dvou show v dubnu 1996 neuvěřitelným způsobem setkali s ním a jeho sestrou Tomoko. Těžce dojati jsme však byli nejenom z dobrodružství, které oba opět zažili, ale též z ochoty pomoci německým bardům, kterou poskytli svými skutky na této stránce! Zde jest tedy reportáž od Akika týkající se jejich návštěvy...

Jak příběh započal

V Japonsku je na přelomu dubna a května týden se třemi svátečními dny volna, které nazýváme "Zlatý týden" a tento týden si spousta Japonců bere dovolenou. Také já jsem chtěl o tomto čase se svými přáteli letět do Evropy, jenže všechna letadla nabízela letenku po 3.900,- DM, což bylo velice drahé. Kromě toho nám náš šéf nedovolil vzít si cca dva týdny dovolené (jinak bychom přišli o flek), a proto jsme museli své cestovní plány sfouknout se stolu. Krátce nato jsme se doslechli velkou zvěst: Blind Guardian budou vystupovat na dvou koncertech! Sním snad? Já jsem vlastně ještě před rokem 1997 nikdy neviděl kapelu živě. Ihned jsem kontaktoval cestovní kancelář, zda by mohla pro mne a mou sestru vyslídit dvě letenky. Stalo se tak u jedné malé letecké společnosti, letenka jen za 1.400 DM. A tak jsme přeci jenom mohli na týden do Německa. Zůstal nám však jeden problém: Kde že na celičkém světě leží městečka Ketsch a Hirschau?

17.dubna

Časně ráno jsme má sestra a já přiletěli z Tokya do Německa. Naštěstí nám Kai Karczewski už pár dnů předtím vyprávěl, jak dorazíme do Ketsch. Jakmile jsme večer dorazili do Heidelbergu, vyhledali jsme si hotel a ihned zapadli do postele.

18.dubna

Koncert byl teprve příští den, ale já jsem chtěl už dnes přijít na to, jak se člověk dostane do Rheinhalle. V turistických informacích nám sice dokázali popsat cestu do Ketsch, ale do haly nikdo, takže jsme jednoduše vyrazili autobusem. Za hodinku jsme byli ve městečku Ketsch, ale Rheinhalle širokodaleko nevidno. Taxíkem jsme se ale k hale dostali a odsud k našemu následujícímu hotelu. Jenže smůla, všechny pokoje v něm byly obsazeny, takže jsme museli sbalit své švestky a odebrat se zpátky do Heidelbergu. Den jsme ukončili ostatně menší prohlídkou pamětihodností, při níž jsme obdivovali nádherné okolí a hrad.

19.dubna

"Guardian, Guardian, Guardian Of The Blind"... od té chvíle, co jsem procitnul, měl jsem hudbu Blind Guardian stále v hlavě. Předtím, než jsme se dostali na koncert, museli jsme si na noc nejprve obstarat pokoj v hotelu, naštěstí v tomtéž, který jsme den předtím navštívili při jízdě do města Ketsch. Před halou čekala již část bedňáků na to, aby započala práci s kulisama a čas si tak krátila hrou fotbalku na sluníčku. Po nějakém čase se objevila čtveřice Blindmanů. A během doby, již Hansi trávil vyjasňováním si organizačních věcí, zbyví trojice a bedňáci pokračovali ve hře až do zvukové zkoušky: holt něco pro zdravý život! Pak konečně nastala doba show. Před Guardian odehrály ještě tři jiné kapely, z nichž jsem ale žádnou nepoznal a, nic naplat, z nichž se mi osobně stejně žádná nelíbila. Po kratičké pauze na úpravy se konečně z boxů ozvaly tóny Inquisition. V příštích vteřinách nato se vyřítili André, Marcus a Hansi na pódium a otevřeli show skladbou, tak jako při Japan turné a v nočních festivalech, tedy Welcome To Dying. Nálada byla špičková, světelná show také a tak zpívali a rukama hrozili všichni od Banish From Sanctuary přes And The Story Ends až po poslední věc Barbara Ann. Škoda jen, že nezahráli žádnou novou věc z alba The Forgotten Tales. Myslím, že vám není potřeba vykládat, jak vzrušující akce to byla. Blind Guardian, jak známo, jsou dobrou kapelou i na živo a já si tento večer v každém případě užil. Nakonec jsme se Tomoko a já, ještě s Kaiem a pár dalšími fandy pobavili a zjistili tak, že zvuková zkouška v Hirschau má začít už v 11:00 dopoledne, protože tam bude před show ještě hudební metalová burza. Byl jsem napnutý, co že to vlastně bude.

20.dubna

Abychom se do haly dostali v pravý čas, museli jsme vstávat již v 6:30. Vzdali jsme se tedy snídaně a jeli jsme hodinu autobusem do Mannheimu, odtud půlhodinku vlakem do Stuttgartu a pak ještě hodinu do Tübingenu, kam jsme se nakonec dostali v deset dopoledne. Tady jsme ale prvně zažili tvrdý šok. Všechny hotely ve městě byly plně obsazeny a pro nás se tak nenašel ani jediný volný flíček. Naštěstí, že si člověk dokáže vypomoci, a tak jsme po pár telefonních sondách sehnali nocleh v blízkém okolí. Když jsem v poledne dorazil do Stefan-Hartmann-Hall, byla v ní už připravena CD/LP burza. Naši Bardí přirozeně, že zase hráli fotbálek, jenom André se držel trochu zpátky, neboť si včera přivodil menší úraz. Po zvukovce byl otevřen i metalový trh a tak hodně fandů začalo pátrat po svých oblíbených CD's. A já si ihned zakoupil evropskou verzi alba Tokyo Tales, jelikož má odlišný obal od toho, který vyšel v Japonsku. Tahle akce se celá měla nést v duchu párty-oslav narozenin jednoho rockového časopisu, a proto tady bylo také hodně muzikantů a novinářů z různých časopisů, kteří byli pozvaní jako hosté, což bylo i důvodem pro to, aby byly všechny místní hotely plné. Hromada fandů využila příležitost a účastnila se autogramiády či se zabývala fotografováním se se svými oblíbenými muzikanty. Atmosféra byla veselá. Po sobě se na pódiu objevovali Kai Hansen, Timo Tolkki, Peavy a spousta dalších, kteří poskytovali rozhovory a přirozeně, že také mluvili o Blind Guardian a jejich novém albu, čemuž jsem já ale nerozuměl ani slovo, protože neumím německy. Potom, co byla burza ukončena, nastal čas na headbangeřinu. Opět hrály před Blind Guardian tři kapely a o přestávce pro úpravu pódia poskytoval rozhovor Jon Shaffer z kapely Iced Earth. Pak konečně přišel Returning Of The Miracle Guardians! Fandové byli ještě divočejší jak předchozí noc a nálada tak stoupala v průběhu show stále vzhůru. Před přídávkem rozhodil Sascha, šéfík merchandise kapely, ještě hromádku triček a to byla chvíle, kdy jsem musel opustit první řady před pódium, neboť jsem se ocitl mezi ramenem kohosi a hrazením a tlak mi znemožňoval přisun vzduchu. Skupina se vrátila do akce po kratičké pauzičce a s ní i Kai Hansen, aby zahráli Ride The Sky, přičemž Kai třímal kytaru, zatímco Magnus stál za basou. Rozpoutala se opravdová vřava, která vyvrcholila v následující Barbara Ann. Poté koncert žel skončil a fantasy akci byl konec.

Nakonec jsem se s Kaiem a několika jinými zdržel, neboť jsem se chtěl s Guardians přirozeně ještě rozloučit. Měl jsem tolik věcí v hlavě, které jsem jim chtěl sdělit, ale díky své ně zvlášť kvalitní angličtině jsem se zmohl jenom na: "moc, moc díky". Doufám, že to nebude dlouho trvat, než se zase uvidíme. V hale jsme však nenalezli žádný telefon, takže jsme si nemohli přivolat taxi. A tak mne Kai vzal ještě do jednoho baru v blízkosti našeho hotelu, v němž seděla spousta dalších lidí, jenž jsem spatřil na koncertě. Mluva se točila kolem hudby, kapel a koncertu, ale ani zde jsem ničemu nerozuměl a chytal jsem jenom názvy některých kapel. Byl jsem celkem dosti překvapen, že kapela Angra je i v Německu dost známá, nejenom v Japonsku. Po nějakém čase dorazili do baru i Blind Guardian, aby si pokecali se známými a ulevili si. Během dvou dnů jsem zažil spoustu legrace a ještě jednou děkuji kapele a jejím stejně tak milým bedňákům doufajíce, že se všichni uvidíme hned jak jen to bude možné.

...And the story ends

Časně následujícího rána mne probudila sestra, protože jsem jí slíbil ještě prohlídku památek. V následujících dvou dnech jsme si prohlédli hrad Hohenzollern, městečka Aschaffenburg a Darmstadt. A mimo to jsem si koupil ještě CD Forgotten Tales, jenž se na japonském trhu má objevit až za měsíc. Dne 23. Dubna jsme museli s konečnou platností opustit Německo a po čtyřadvacetihodinovém letu jsem musel zas do kanclu a makat až do šesté večer. That's the real life! Hahahaha...

Redaktor: Akiko (z německého fanklubového časopisu 1997, překlad Milan Škoda)